

La cova (I)

(ALDC, III, 738. La cova)

Aquí sols comentem la variació fonètica d'aquest mot; per a la variació lèxica, veg. mapa 459.

Cova deriva del llat. vg. *cŏva* (com el gall. i port. *cova*, cast. *cueva*), format a partir de *COVUS*, var. de *CAVUS* 'buit, concavat', amb *ŏ* > *o* oberta llat. vg. > [ɔ] (*c[ɔ]va*) general a la major part del domini, que, per harmonia vocàlica, ha

passat a *c[ɔ]v[ɔ]* (com *d[ɔ]n[ɔ]* 'dona', *n[ɔ]v[ɔ]* 'nova', etc.). En ross., que havia tancat la [o] en [u] (*ag[o]st* > *ag[u]st*) i, per tant, feia desaparèixer l'oposició [ɔ] vs. [o] (*d[ɔ]na* vs. [ell] *d[o]na*), la [ɔ] es convertia en una [ɔ] mitjana, que, en el vessant posterior, només s'oposava a [u] i [a] (veg. *PALDC*, II, mapa 106). Algunes poblacions practiquen el tancament [ɔ] > [o].

